

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 714/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Martinom Kanásom, advokátska kancelária, Školská 3, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 51/2016 a jeho uznesením z 3. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 51/2016 a jeho uznesením z 3. mája 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol na základe rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 14/2015 z 12. júla 2015 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

3. K doterajšiemu rozhodovaniu o väzbe sťažovateľ uviedol, že „23.10.2015 sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Dolný Kubín Uznesením sp.zn. 0Tp/14/2015 zmenil dôvody väzby u obvineného [REDAKOVANÉ] aj na dôvod podľa § 71 ods.1 písm.b/. Do väzby bol sťažovateľ vzatý z dôvodu, že bolo začaté trestné stíhanie za zločin Nedovolená výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Trestného zákona. K zmene právnej kvalifikácie došlo dňa 13.10.2015 na skutok Nedovolená výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods.2 písm. c/. Dňa 20.10.2015 došlo k zmene právnej kvalifikácie na skutok Nedovolená výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods.2 písm. c/. Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Trestného zákona spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona.“.

4. Na sťažovateľa a ďalších dvoch spoluobžalovaných bola 19. februára 2016 na okresnom súde podaná obžaloba pre obzvlášť závažný zločin „podľa § 172 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods.2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Trestného zákona spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona“.

5. Sťažovateľ na hlavnom pojednávaní konanom 19. apríla 2016 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu a o nahradenie väzby dohľadom probačného

a mediačného úradníka. Argumentoval najmä porušením jeho práva na obhajobu, a to tým spôsobom, že „už v prvotných štádiách prípravného konania bol vo výpovediach obvinených uvedený časový rozsah, v ktorom mali predávať alebo kupovať zakázané látky - drogy a to konkrétne marec roku 2014. Uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-339/1-VYS-DK-205 zo dňa 10.07.2015 obsahovalo presnú časovú špecifikáciu, a to ,od presne nezisteného dňa mesiaca marec 2014 do dňa 09.07.2015 do 15:30‘. Z Uznesenia o vznesení obvinenia je zrejmé, že už v prvotných štádiách konania boli zákonné predpoklady - dôvody na vznesenie obvinenia ako obzvlášť závažného zločinu a nielen zločinu Nedovolená výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie podľa § 172 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/.“.

Už v počiatočných štádiách trestného konania teda podľa sťažovateľa „bola naplnená skutková podstata trestného činu podľa § 172 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Trestného zákona, napriek tomu skutok bol kvalifikovaný len ako zločin podľa § 172 ods. 1. Trestného zákona a tým došlo k podkvalifikovaniu skutku - bola použitá miernejšia právna kvalifikácia skutku a tým bolo porušené právo na obhajobu. Pri správnej právnej kvalifikácii skutku by už v počiatočných štádiách trestného konania bola zo zákona nevyhnutná povinná obhajoba, pretože sa jednalo o obzvlášť závažný zločin. Použitie nesprávnej - v našom prípade miernejšej právnej kvalifikácie mohlo a aj reálne obvineného ukrátilo o právo na obhajobu a to najmä pokiaľ ide o povinnú obhajobu. Pri správnom právnom kvalifikovaní skutku by nedošlo k porušeniu práva na obhajobu a tým porušeniu zásad spravodlivého súdneho konania.“.

6. Podľa názoru sťažovateľa boli obvinení iba formálne poučení o právnej kvalifikácii skutku, ale zo strany orgánov činných v trestnom konaní im nebolo poskytnuté ďalšie vysvetlenie a komentár k právnej kvalifikácii a nebola im poskytnutá žiadna individualizovaná rada týkajúca sa ich situácie. Nemohli sa poradiť so svojím advokátom o procesnom postupe, ktorý by im pomohol lepšie obhajovať ich práva v konaní. Význam tohto pochybenia orgánov činných v trestnom konaní vidí sťažovateľ v tom, že pokiaľ „bol trestný čin kvalifikovaný len ako zločin, orgánmi OČTK bol popísaný ako bežný zločin a v situácii keď sťažovateľ je prvotrestaný, bola reálna možnosť uzatvoriť dohodu o vine a treste alebo učiť vyhlásenie o vine v konaní na súde a tým možnosť dosiahnuť

podmienečné odsúdenie. V prípade kvalifikovanej skutkovej podstaty je trestná sadzba prísnejšia a nie je reálna možnosť dosiahnuť výšku trestu, tak ako by to bolo pri kvalifikovaní skutku ako zločin.“

7. Zmienená nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania má podľa názoru sťažovateľa za následok nepoužiteľnosť výsluchov sťažovateľa, ako aj ďalších spoluobvinených v rámci argumentácie o existencii materiálnych dôvodov väzby. Sťažovateľ pri tom poukazuje najmä na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zachar a Čierny v. Slovenská republika z 21. júla 2015.

8. V ďalšej argumentácii pred okresným súdom sťažovateľ poukázal aj na neexistenciu dôvodov kolúznej väzby v jeho prípade.

9. Okresný súd uznesením sp. zn. 9 T 9/2016 z 19. apríla 2016 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a rozhodol o nenahradení jeho väzby dozorom probačného a mediačného úradníka. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ v zákonnej lehote sťažnosť.

10. Pokiaľ ide o existenciu väzobných dôvodov, sťažovateľ vo svojej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu namietal okrem už uvedenej nezákonnosti procesných úkonov z dôvodu „*podkvalifikácie*“ jeho trestného činu orgánmi činnými v trestnom konaní aj závery okresného súdu týkajúce sa jeho ponechania vo väzbe z dôvodu obavy z pokračovania v trestnej činnosti, keďže tento mal dosahovať trestnou činnosťou finančný prospech. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza:

„Väzobné dôvody z obavy pokračovania v trestnej činnosti pre akú je sťažovateľ stíhaný súd vyhodnotil ako trvajúce, argumentujúc dosiahnutím finančného prospechu sťažovateľa z predaja drog. Máme za to, že sa súd nesprávne vyhodnotil nielen podnikanie sťažovateľa ale aj možnosť reálneho sa zamestnania vo firme, ktorá deklarovala záujem o vytvorenie pracovného miesta pre sťažovateľa. Nie je jasné, akým hodnovernejším spôsobom mal sťažovateľ preukázať reálnosť a úprimnosť snahy zaobstarávať si prostriedky na živobytie riadnym spôsobom. Ak súd nepovažuje za hodnoverný dôkaz faktúry predložené do spisu matkou sťažovateľa za vykonané práce v Českej republike a ani

písomnú záruku, nie je zrejmé, ako obžalovaný má reálne deklarovať záujem o zaobstarávanie si prostriedkov na živobytie riadnym spôsobom. Sťažovateľ mal reálne príjmy z podnikania, ktoré postačovali na jeho obživu a z údajnej trestnej činnosti na základe vykonaného dokazovania by nemohol zaplatiť ani nájom bytu v Lokci.“

Sťažovateľ tiež uviedol, že pred vzatím do väzby nebol v skutočnosti bezdomovcom, keďže mal „v nájme byt v Lokci“, ale iba osobou bez trvalého pobytu. Počas celého trestného konania tiež nebol podľa jeho názoru produkovaný žiaden dôkaz o tom, že by predával drogy aj niekomu inému ako spoluobžalovanému, čo vylučuje obavu z možného pokračovania v trestnej činnosti najmä s ohľadom na to, že tento spoluobžalovaný je už vo výkone trestu.

11. Pokiaľ ide o kolúznú väzbu, sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že dôvody tejto väzby „*nezhliadol ani prokurátor*“. K neexistencii dôvodov kolúznej väzby argumentuje sťažovateľ takto:

„Skutočnosť, že obžalovaný navrhol v konaní vypočuť svedkov, nemôže byť priťažujúcou okolnosťou v rozhodovaní o dôvodoch väzby, obžalovaný využil len svoje zákonné právo. Je na mieste zdôrazniť skutočnosť, že žiadny zo svedkov nevypovedal v neprospech obžalovaného - neusvedčoval ho z trestnej činnosti - svedkovia nepoznajú sťažovateľa a tak možné- hypotetické ovplyvňovanie svedkov by mu bolo na ťarchu - v tom zmysle, že by ich musel ovplyvňovať takým spôsobom, aby vypovedali v jeho neprospech, čo je nelogické.“

12. Krajský súd napadnutým uznesením č. k. 3 Tos 51/2016-1115 z 3. mája 2016 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zamietol. Toto uznesenie považuje sťažovateľ za nepreskúmateľné, keďže krajský súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 19. apríla 2016. Konštatáciu konajúcich súdov, ktorá bola súčasťou aj ich predchádzajúcich rozhodnutí o väzbe sťažovateľa a ktorá iba všeobecne označuje konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu za zákonné, nepovažuje sťažovateľ za dostatočnú. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu preto považuje za nedostatočné, nesmerujúce k obsahu podanej sťažnosti.

13. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 3 Tos 51/2016-1115 z 3. mája 2016, označené uznesenie krajského súdu zrušil a sťažovateľa prikázal neodkladne prepustiť z väzby na slobodu, alternatívne jeho vec vrátil krajskému súdu na nové konanie a priznal mu tiež finančné zadost'učinenie v sume 10 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania.

15. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

16. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, namieta okrem iného porušenie čl. 47 ods. 2 ústavy, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fondé“) a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

18. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru a ani čl. 46 ods. 1 ústavy, nadväzne ani čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 50 ods. 3 ústavy. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy alebo čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07).

19. Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 50 ods. 3 ústavy sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby (napr. I. ÚS 125/2015, II. ÚS 116/2011, II. ÚS 266/2013, II. ÚS 600/2014, III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 135/04).

20. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu vydaným v konaní o väzbe a obsahom čl. 47 ods. 2 ústavy, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, inými slovami, z dôvodu neaplikovateľnosti uvedených článkov ústavy

a dohovoru na väzobné konanie boli s'ťažovateľom formulované námietky porušenia uvedených článkov ústavy napadnutým rozhodnutím a postupom krajského súdu posúdené ako zjavne neopodstatnené.

21. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť možno považovať takú s'ťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

22. Námietka porušenia základného práva s'ťažovateľa zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy smeruje proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Tos 51/2016-1115 z 3. mája 2016, ktorým krajský súd zamietol s'ťažnosť s'ťažovateľa uplatnenú voči prvostupňovému uzneseniu okresného súdu, ktorým tento nevyhovet žiadosti s'ťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu spojeným s návrhom na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

23. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04). Ústavný súd teda

zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného rozhodnutia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo, resp. nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

24. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05).

25. Opierajúc sa o východiská prezentované v bodoch č. 15 až 18 posudzoval ústavný súd aj časť námietok sťažovateľa smerujúcich proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Tos 51/2016-1115 z 3. mája 2016 a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal.

26. Pri preskúmaní žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bolo konajúcimi súdmi posudzované splnenie jednak formálnych, ako aj materiálnych podmienok väzby. V intenciách obrany sťažovateľa oba súdy (druhostupňový súd odkazom na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, ako aj na odôvodnenie predchádzajúcich väzobných rozhodnutí) k splneniu hmotnoprávnych predpokladov väzby poukázali na vykonané dokazovanie v prípravnom konaní, a to na najmä na výpoveď samotného sťažovateľa, ako aj jeho dvoch spoluobžalovaných v procesnom postavení zadržanej osoby podľa § 85 Trestného poriadku. Na takto vykonaný výsluch, odhliadnuc od námietok týkajúcich sa zákonnosti neskorších výsluchov – po vznesení obvinenia všetkým trom spoluobžalovaným

– podľa názoru okresného súdu argumentovaného aj poukázaním na ustálenú rozhodovaciu prax súdov je možné pri rozhodovaní o väzbe prihliadať a z neho vychádzať. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na to, že túto skutočnosť vo svojej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu ani nerozporoval, je potrebné mu prisvedčiť a zároveň uviesť, že práve poukázanie konajúcich všeobecných súdov na výsluchy spoluobžalovaných vykonané pred vznesením obvinenia a na prípustnosť ich využitia pri rozhodovaní o väzbe (teda už nie pri meritórnom rozhodovaní o obžalobe) predstavovalo argumentáciu súdov vo vzťahu k záveru o naplnení materiálnych podmienok väzby. Inými slovami, konajúce súdy sa s námietkou o nezákonnosti výsluchov sťažovateľa a spoluobžalovaných vysporiadali poukázaním na to, že v spise sa nachádzajú aj iné dôkazy, ktoré je možné pri skúmaní materiálnych podmienok väzby využiť (výsluchy v procesnom postavení zadržaných osôb), a ktoré dôvodnosť väzby preukazujú. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že vykonané dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je relevantné ako jeden z materiálnych predpokladov väzby dôvodné podozrenie, nie istota zo spáchania skutkov obžalovaným, ktorá je relevantným podkladom až pre odsúdenie obžalovaného. Vzhľadom na túto okolnosť sú v štádiu väzobného rozhodovania svedecké výpovede získané pred vznesením obvinenia ako podklad rozhodovania akceptovateľné.

V rámci posúdenia splnenia ďalšieho z aspektov hmotnoprávných podmienok väzby prezentovali konajúce súdy skutočnosti, ktoré podľa nich u sťažovateľa opodstatňujú dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti alebo ovplyvňovania svedkov a zároveň vylučujú možnosť náhrady väzby inými prostriedkami. V tejto súvislosti bolo poukázané na povahu vyšetrovanej trestnej činnosti a tiež na dôvodné podozrenie, že bola predmetná trestná činnosť zdrojom príjmov sťažovateľa. Súdy tiež (aj s odkazom na odôvodnenie predchádzajúcich rozhodnutí o väzbe sťažovateľa) poukázali na obsah zaznamenaných SMS správ a telefonických hovorov, z ktorých „*vyplýva, že obžalovanému nie je cudzie agresívne konanie motivované snahou ovplyvniť budúce správanie sa inej osoby*“. Poukázané bolo tiež na skutočnosť, že hoci boli sťažovateľa usvedčujúci spoluobžalovaní pred súdom kontradiktórne vypočutí, na hlavnom pojednávaní odmietli vypovedať.

Napokon bolo v rámci argumentácie o dôvodoch kolúznej väzby súdmi poukázané aj na skoršie konanie sťažovateľa priamo smerujúce k ovplyvneniu výpovedí spoluobžalovaných.

27. Na podklade skutočností uvedených v predchádzajúcom bode ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu, ktoré boli v jeho rozhodnutí zhrnuté iba rámcovým poukázaním na rozhodnutie okresného súdu a na predošlé rozhodnutia o väzbe sťažovateľa, korešpondujú so skutkovými zisteniami uvádzanými okresným súdom, pričom sa javia ako komplexné zhodnotenie všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v odôvodnení svojho väzobného rozhodnutia v spojení s odôvodnením prvostupňového uznesenia okresného súdu o väzbe sťažovateľa poskytol zrozumiteľné vysvetlenie vo vzťahu k jeho názoru o existencii väzobných dôvodov, a to aj v kontexte sťažnostných námietok. Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2017